

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 4. An si unus sponsorum laboret vitiô occultô, cujus si alter conscius
esset, haberet justam resiliendi causam, vel non contrahendi, possit suum
vitium tacere, & contrahere sponsalia, vel post ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

tione, & promissione præcedente; tum quia sponsalia censentur sub dotis conditione contrahi, nisi constet, sponsam esse pauperem; receptum enim est mulierem nubentem omnia bona sua in dotem promittere, quamvis hoc non exprimat: tum quia in tali casu novum onus subiret sponsus, si indotatam ducere deberet, & solus onera matrimonii ex propriis bonis sustinere.

437 Ad secundum Q. 3. Membrum respondent Sanch. l. c. Palao p. 20. n. 6. Averf. q. 8. S. 15. Lacroix l. 6. p. 3. n. 185. Contra Coninck dub. 1. n. 58. causam sufficientem resiliendi esse, si sponsus contraxit cum vidua, quam Virginem esse putavit. Rationem dant; quia Vidua censetur longè vilior, quàm Virgo; & insuper quia sponsus ducendo viduam, fieret bigamus, & dissoluto conjugio non posset absque dispensatione promoveri ad Ordines, quod videtur esse notabile incommodum. Idem probabilius affirmant citt. DD. cum Navar Man. c. 22. n. 17. König hîc n. 72. Schmalzgr. n. 177. pro casu, quo sponsus contraxit cum Vidua, quam Viduam quidem esse sciebat, sed ignorabat, eam commisisse fornicationem.

Ratio est; quia est notabilis mutatio, & causa noviter cognita,

quæ Virum prudentem meritò retraheret in principio à sponsalibus contrahendis; probrosum enim est Viro ducere inhonestam, & impudicam, quam tamen ipse putabat viduam esse honestam.

Quod si sponsus conscius hujusmodi causæ præcedentis ignoratæ, vel subsecutæ, sufficientis ad dissolvenda sponsalia postea sponsam carnaliter cognoscat; non potest à sponsalibus antea validis resilire, ut docent S. Th. in 4. dist. 35. q. un. a. 1. Sanch. D. 66. n. 2. Tambur §. 19. n. 4. Guttier c. 34. n. 9. Laym. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. Wiest. n. 113. Schmalzgr. n. 193. Spor. & alii; quia juri suo renuntiâsse censetur, & alteri restituisse jus suum pristinum, ferè, sicut qui accedit voluntariè ad conjugem suam post compertum ipsius adulterium, injuriam illi censetur remittere, ut ad divortium petendum amplius non admittatur. Aliud esset, juxta Gobat n. 384. Tambur, Spor. & alios, si nesciverit causam resiliendi; aut si tale quid faciens expressè ratificare noluisse sponsalia.

Ad 4. Q. An si unus sponso- 438
rum laboret vitio occulto, cujus si alter conscius esset, justam haberet causam resiliendi vel non contrahendi, possit suum vitium tacere, & sponsalia contrahere, vel

vel post illa contracta alterum cogere ad ea implenda, censent satis probabiliter Sanch. l. 1. c. 1. c. 68. ubi quaestionem hanc ait frequentissimam, & valde necessariam esse, & apud neminem à se inventam, Averf. S. 19. Burgh. cent. 2. Cas. 2. Dian. R. 287. Lacroix l. c. n. 182. Dicast. Perez si unus sponzorum vitio occulto laboret, non afferente, speciale incommodum, uti si sponsa ante, vel post sponsalia occultè fornicata sit, ordinariè posse suum vitium occultum tacere, sponsalia contrahere, vel post contracta alterum coram Iudice cogere ad matrimonium. Ratio est; quia, quamvis alter posset ob ejusmodi vitium, aut in pœnam fractæ fidei eidem fidem non servare, talem tamen pœnam non tenetur vitio occulto laborans in se exequi, uti probat praxis, teste Lacroix, nec Confessarii ad id obligant; esset enim nimis durum obligare ad se ita diffamandum, vel à matrimonio abstinendum; Quod

Confirmat c. Sanch. à pari cum adultero occulto, qui dum adulterium manet occultum, potest tacere, & debitum petere, ut tenet probabilior sententia DD. nam adulterum non posse exigere debitum, est in pœnam sui delicti, dignus est enim, ut fidem frangenti fides non servetur: sed reus non tenetur procedere suum delictum, ut à Iudice, vel

ab uxore in pœnam illius privetur jure petendi: ergo quamdiu delictum non constat uxori, ut adulterum per exceptionem elidat, non privatur jure exigendi debitum, nec ipse adulter tenetur suæ pœnæ esse executor; ut alibi fufus dictum est ergo idem sentiendum de sponsalibus validis, cum hic casus videatur omninò priori similis; sicut enim per adulterium unius eximitur alter ab obligatione reddendi, & si illud sciret, posset excipere; sic per fornicationem unius, vel aliam justam causam eximitur alter ab obligatione implendi sponsalia, & si illam nosset, posset objicere, & excipere; estque eadem utrobique dissolvendi ratio, scilicet quia frangenti fidem fides servanda non est. Nec obstat quòd ementi fiat injuria, si reticeatur vitium mercis, quo cognito, alter non emeret, nam non est opus tale vitium tunc manifestare, quando non obstat fini ementis, ut probat Lacroix l. 3. p. 2. n. 927. & n. 948. nec usus habet, ut in sponsalibus altera pars ejusmodi defectus suos detegat; sed relinquitur sponso, ut ipsemet in hujusmodi vitia inquirat. Dixi 1. cum sponsalibus validis, nam si hæc essent omninò nulla, quia dolus contractui causam dedit, patet, sponsum doli conscium non posse alterum cogere; cum nullo vinculo alter sit obstrictus, & ipse potius teneretur injuriam resarcire, desi-

O o o 3 stendo.

stendo à contractu. Dixi 2. Ordinariè; nam aliud esset, si periculum esset, ne vitium erumperet, sicque casuaret graves rixas, inimicitias, aliàque gravia incommoda, & inconvenientia; vel si defectus esset valde noxius, & matrimonium alteri parti notabi-

liter difficiliùs redderet, alioquin fieret illi injuria, dum imponeretur onus, in quod alter non consentiret, cujusmodi defectus esset juxta Gobat, n. 374. & Spor. n. 219. si sponsa ab alio imprægnata fuisset.

C A S U S L X X V I I .

De matrimoniis Catholicos inter, & A catholicos.

Perengarius A catholicus multarum divitiarum hæres cupit matrimonium inire cum Catharina Catholica raræ pulchritudinis, & divite puella, quæ cum diceret, nolle se cum A catholicis contrahere, spondet Perengarius, se fidem Catholicam amplexurum, si ipsa in matrimonium consentiat, quo audito Catharina appositis certis conditionibus consentit, & à Perengario emissâ fidei professione, matrimonio copulantur, sed vix elapsò anno Perengarius ad vomitum redit, & ad castra A catholica transit, reclamante, sed nihil efficiente Catharina, quam ob rem ab eo divertit, nec ampliùs vult eidem cohabitare.

QUÆR. I. An matrimonium persona Catholica cum hæretica validum sit & licitum? & quid de earum sponsalibus?

QUÆR. II. An ad hoc, ut Catholicus cum hæretico licitè contrahere possit, opus sit consensu Ordinarii speciali, vel dispensatione Pontificia?

QUÆR. III. An licita sint pacta inter conjugem Catholicum, & hæreticum inita, ut liberorum alii v. g. masculi, patrem Catholicum sequantur, & minè verò matrem hæreticam, aut vicissim?

QUÆR.